

A hamvas varju (népiesen pápista varju, *Corvus cornix*) egy eddig nem méltatott károsítása.

Közlő: Zareczky Pál m. kir. erdőrendező.

A múlt év tavaszán a külső erdőrendezési munkálatok megkezdése végett többed magammal a Szamosnak egy nagyobb mellékvölgyében, a Szálva patak mentén utaztam a Máramaros vármegyével határos »Romuli« község felé.

Alig hogy a Szamost elhagyva, a Szálva patak mentén vezető utra bekanyarodtunk és »Szálva« községet elhagytuk, feltűnt nekem, hogy a hamvas varjak nagy tömege, részint a patak partján közvetlenül a víz mellett, vagy a vízből kiálló nagyobb köveken foglalt állást, részint pedig a víz fölött kóvályogva a magasból kémlelte a víz tükkrét.

Figyelmemet ez a szokatlan látvány tüstént felkeltette s ezután nem tévesztettem szem elől a madársereget, mely hol a vízhez repült s körülötte lézengett, hol ismét tovaröppenve, a patakot keskeny övben szegélyző gazdaságilag művelt földekre vagy a szomszédos cziheresbe szállt.

És figyelmem nem vezett kárba, mert oly jelenetnek lehettem tanuja, amilyenről a rendelkezésemre álló ornithológiai munkák egyike sem tesz említést.

Mert, amint az elém táruló mozgalmas képet szemlélem, egyszerre csak lecsap a patak fölött kóválygó varjak egyike a vitzükörrre s onnan néhány pillanat múlva erős csőrében egy vergődő, 15—20 cm hosszú hallal repült a szomszédos földek felé.

Alig hittem szemeimnek; mert bár Brehm nagy munkájában említi, hogy a hamvas varju, különösen fiainak kiköltése után, minden fészkelése környékén tartózkodó kisebb állatot veszélyeztetet támadásaival, — de hogy halá-

szattal is foglalkoznék, arról a madár életmódjának leírása közben egy szóval sem tesz említést.

Nagy sajnálatomra, nem ejthettem el a rablót; pedig érdekelt volna megtudnom, minő fajú halat ejtett zsákmányul; de nem lőhettem, mert nehány, épen a madár repülésének irányában tanyázó ember is veszélyben forgott volna.

Minthogy azonban a jelenet csak mintegy 20—30 épésnyire, tehát közvetlen közelemben játszódott le, annyit nagy valószínűséggel állithatok, hogy a hamvas varju által zsákmányul ejtett hal vagy *fehérhal* (*Alburnus lucidus*), vagy még inkább a Szálva patakban elég gyakori *pénzes pisztráng* (*Thymallus vecillifer*) lehetett, mely utóbbi abban az időtájban, mikor a kirándulás (ápril hó 24-én) történt, itt ebben a már magasabb fekvésű és a nagy kiterjedésű, összefüggő, magas és zord mármarosi határhegység-ből fakadó és abból táplálkozó patakban még mindig ívik.

E jelenet után, melyhez annál kevésbé férhet kétség, mivel kísérőim közül többen szintén szemtanui voltak, világos volt már előttem, hogy mit keres a sok hamvas varju a patak közelében. Ezen megfigyelésemre támaszkodva, kénytelen vagyok a vadászember előtt amugy is rossz hirben álló hamvas varjut még a halász és haltenyésztő szempont-jából is erősen gyanusítani, ha még most kártékony rablónak ezen egyetlen megfigyelésem alapján nem minősítem is. Egyuttal felkérem azon tisztelt szaktársakat, akiknek ily irányu megfigyelésekre alkalmuk nyílik, hogy a hamvas varjut kísérjék figyelemmel s az előadotthoz hasonló tényeket közölve, ezzel hazánk egy oly általánosan elterjedt madarának életmódját teljes világításba hozni segítsenek, amelynek hasznosságáról eddig részben kedvező, de részben igen elítélő vélemény van elterjedve a szakemberek között.